

Kunstnerisk vejledning og vidensudveksling II **- et ULU-projekt**

Deltagere:

Albert Raft Rasmussen, (ARR)

Akademiet (Københavns akademi for musik, dans og teater)

Peter Danstrup, (PD)

RMC (Rytmisk Musikkonservatorium)

Indhold

Beskrivelse af projektet	1
De 2 forløb	2
Lærerstyret kreativitet	4
Lærerautoritet	5
Evaluering og fremlæggelse	5
Afsluttende evaluering	6

Bilag:

Eksempler på benspænd
Eksempler på produktioner
Eksempler på grafisk evaluering

Rapport

Beskrivelse af projektet

Hvem er vi?

PD arbejder som docent på RMC, hovedsagligt indenfor faget KV [kunstnerisk virksomhed], ARR er hovedlærer på Akademiet og underviser inden for en række fagområder, herunder komposition og sangskrivning.

Hvad har vi lavet?

Projektet er en opfølgning på og videreudvikling af et tidligere ULUprojekt med stort set samme indhold, som vi sammen gennemførte i 2013, men denne gang med større fokus på koordineret gennemførelse (vi lavede næsten samme oplæg på begge institutioner) og evaluering af vores undervisningsmetoder og evalueringsmodeller.

Hvad vil vi fortælle?

Den koordinerede, eller samstemte, gennemførelse af benspændsprojektet giver os et meget bedre sammenligningsgrundlag for at vurdere og belyse centrale problemstillinger, som er relevante for dette projekt: lærerstyret kreativitet, lærerautoritet, evalueringsmetoder. Det er disse diskussioner vi vil føre her, snarere end en minutiøs gennemgang af projektførelsen. Endelig vil vi også diskutere de 2 elevgruppers sammensætning og tilgang til et projekt som dette og undersøge, om vi uden videre kan overføre erfaringer fra RMC til Akademiet, hvor høj grad af 'afsmitning' og vidensdeling, der kan komme ud af et samarbejdsprojekt som dette.

Hvad er interessant for andre?

Vi vil gerne afrapportere vores projekt, så det kan inspirere andre til at arbejde med både benspænds[-agtige]projekter og til at igangsætte tværinstitutionelt arbejde. Derfor vil vi vise både hvilke opgaver og rammer vi har arbejdet inden for og give eksempler på vores resultater og diskussioner/refleksioner om disse samt endelig vise nogle af resultater, som vores studerende har skabt.

Benspændskonceptet

Ideen om at skabe kreativitet ved hjælp af benspænd er ikke ny og ikke vores. Kunstnere (og undervisere) har benyttet sig af dogmer og begrænsninger - enten af egen fri vilje eller tvunget af omstændighederne - til alle tider, og benspændstanken har vist sig at være et stærkt redskab til at bringe folk ud af deres *comfort zone* og bringe nyt liv til den kunstneriske proces. Vi definerer benspændsideen i en pædagogisk sammenhæng som det at fratage folk deres foretrukne virkemidler og dermed give plads til nye udtryk. Lars von Triers 'De 5 Benspænd' fra 2003 er en direkte inspirationskilde til udviklingen af vores benspændskoncept.

De 2 forløb

Det visuelle

Vi har brugt filmen som oplæg og dermed også draget det visuelle aspekt ind i projektet. Det har skabt en solid platform for hele projektet og vi har via den efterfølgende diskussion og italesættelse af de (aha)oplevelser eleverne og vi har haft i forbindelse med at se filmen, skabt en fælles referenceramme af inspiration, hvori benspændsopgaven formuleres og skal forstås. På Akademiet var det en fælles diskussion vi havde efter filmen, på RMC forgik det i samtale med den enkelte elev ved udleveringen af benspændene. I diskussionen har vi f. eks. fokuseret på Leths reaktioner, hvor almen menneskeligt han reagerer på benspændene, hvor meget vi kan spejle os i det. At der i reaktionsmønstrene ikke er den store forskel på om man er elev eller en erfaren etableret kunstner som Leth. Hvordan han, selvom benspændene fratager ham alt, alligevel i sidste ende altid ender op med at lave en lille film, der er gennemsyret af Jørgen Leth.

En anden ting vi har bedt eleverne om at lægge mærke til, er hvordan benspændene modtages og bruges i filmen, især hvilken tilgang Jørgen Leth har til en række temmelig barske dogmer, som han må følge. Derudover ligger der en masse hentydninger og mere eller mindre skjulte *hints*, som de studerende ikke direkte opfordres til at bruge, men som i denne sammenhæng virker ret oplagte: måden musikken fungerer på, måden de forskellige statements fortælles, filmens fortællesprog og vel også den direkte identifikation med Jørgen Leth som en der udsættes for benspænd. Vores 2 forløb adskiller sig fra hinanden ved at vi på RMC som introduktion (før vi ser filmen) viser en række selvportrætter og i den forbindelse kalder projektet 'Et personligt Portræt' – denne del er ikke med på Akademiet. Der valgte man derimod at forlange at der skulle være en klar henvisning til noget fra filmen – efter eget valg. Film er et medie, hvor det fortællende element har en helt fremtrædende plads. Den dramatiske kurve og fortællingens logik er lidt anderledes i von Triers film, men den opererer med en handlingmæssig progression som alle andre film. I modsætning hertil fremstår musikken lidt mere bundet til faste former [intro, tema, improvisation, vers/omkvæd osv.] og vi oplever tydeligt at der kommer musikstykker ud af denne projektform, som – sandsynligvis påvirket af det visuelle input – ikke er bundet til mere traditionel formopbygning.

Konstruktion af benspænd

En afgørende forskel på filmen og projektet er måden benspændene konstrueres og udleveres på. I filmen tager Lars von Trier udgangspunkt i et meget grundigt researcharbejde på en enkelt af Jørgen Leths film (Det perfekte Menneske). Trier beundrer Leth og kan hans værk ud og ind. I undervisningssituationen er vi ikke på samme måde dybt inde i de studerendes arbejde og vi er heller ikke fuldstændig forblændede af deres banebrydende resultater. Vi har haft lidt forskelligt udgangspunkt: på RMC er benspændene udfærdiget dels på baggrund af tidligere projektarbejder og dels på udtalelser fra andre lærere. På Akademiet udfærdigedes benspændene både af læreren, som har et indgående kendskab til den enkelte elev, og af de studerende selv. De fik som indledning til projektet til opgave at beskrive sig selv og hvad de er gode til i forhold til musik og sangskrivning. Derefter gav de parvis hinanden benspænd. Fælles for begge forløb var at mængden af benspænd var 3-5.

Det er naturligvis et helt centralt element i et benspændsprojekt at dogmerne rammer ned i noget centralt hos den enkelte, og det lykkes ikke altid. Et andet centralt punkt er, at alle er enige om at benspændene ikke må omgås.

En anden forskel mellem de 2 forløb var, at på RMC opererede vi med et fælles benspænd, som alle skulle forholde sig til: det færdige produkt skal indeholde et statement, som er ærligt og forholder

sig til de rammer og den overskrift, vi er blevet enige om i forbindelse med udleveringen af benspændene. Det gjorde vi ikke på Akademiet, men kravet om at der skulle være en form for reference til noget i filmen, kan sidestilles med det.

Rammer om projekterne

På begge skoler arbejdede vi inden for en kort, stram tidsramme på en uge. Dette er efter vores erfaring et vigtigt element i projektet: der skal defineres nogle rammer og der skal træffes beslutninger meget hurtigt. Der er ikke tid til så megen finpudsning og dvælen ved produktion. Rigtig mange gør sig den erfaring, at et projekts kvalitet ikke nødvendigvis er proportionalt med hvor meget tid, man har til rådighed.

Benspændsprojektet er et individuelt projekt – intet gruppearbejde. Det viste sig at være en ret stor udfordring for eleverne på Akademiet, der i hverdagen arbejder sammen enten i en stor gruppe eller i mindre grupper. På RMC var projektgrupperne mere tilfældigt sammensat og der var kun få tætte relationer imellem gruppemedlemmerne.

Fremlæggelse

I alt projektarbejde er fremlæggelsen vigtig. Det er her resultatet lægges frem, får opmærksomhed og kritik og den læring der kan opstå i fremlæggelsessituationen opleves som en af projektarbejdets helt store styrker. Dybest set har vi brugt samme metode de 2 undervisningssteder, nemlig med fokus på gruppens reaktion, men der har dog været forskelle. På RMC laver vejlederen en grafisk fremstilling af musikken umiddelbart efter den er blevet fremlagt. Før fremlæggelsen har den studerende ikke mulighed for at fortælle noget om værket, hverken stykkets overskrift eller de forskellige benspænd. Denne videreførelse af det visuelle element (som er inspireret af evalueringer på Filmskolen) giver en forholdsvis subjektiv, men alligevel temmelig neutral og frem for alt fordomsfri og ikke-terminologisk fremstilling af musikken. Hvis et element ikke har stået tydeligt frem (f.eks. det krævede ærlige statement) optræder det ikke i billedet. Tegningen ledsages ikke af en gennemgang af de forskellige benspænd, som burde have været der, men værket tages for pålydende og vurderes snarere ud fra om det har givet lytteren et billede (et personligt portræt) af ophavsmanden.

Evaluering

Vi arbejder således – til nogle elevers undren – ikke med rigtigt/forkert, men snarere med tydeligt/utydeligt eller virkningsfuldt eller ej. Det kan afstedkomme frustration at der ikke kommer en mere direkte reaktion fra lærerside. Vi oplever at evaluering indeholder så mange muligheder og rummer så mange facetter, at det ikke virker rigtigt at alle projekter ender med den samme type evaluering. Det kan få nogle til at tænke: her er det altså processen, der er vigtig? Men så enkelt er problemstillingen ikke. Det er selvfølgelig vigtigt at vi giver plads til projekter, hvor (lærings)processen står centralt, men her er det rent faktisk det endelige resultat og hvordan det lyder/virker, der er spiller en vigtig rolle.

Lærerstyret kreativitet

Benspændsprojektet har fået os til at se på vores lærerrolle på en ny måde. Samarbejdet og besøgene hos hinanden har virket gensidigt inspirerende og fået os til at se læringsprocesser og vejlederens rolle i kreative processer fra nye vinkler.

Hvad er det vi vil som undervisere? Vi vil forfølge vores overbevisning om at mangfoldighed og grænseombrydning er essentiel for den der arbejder med et kunstnerisk udtryk. Vi oplever at vores elever alt for ofte stiller sig tilfredse med et ret enstonet, smalt udtryk, og havner i de samme harmoniske, melodiske og ikke mindst rytmiske mønstre. Og selvom det giver god mening at arbejde med og forfine sit udtryk, ser vi det som en opgave at få mere bredde og dybde i udtrykket. Så langt så godt. Det vi bare hele tiden konfronteres med er, om det i virkeligheden blot er vores egne forventninger og smagsløg, der tilgodeses? Den problemstilling er ikke ukendt inden for vejledning i kunstnerisk, skabende arbejde. Den grafiske evaluering er måske netop et udtryk for, at man undgår den direkte konfrontation med værket. Vi er som lærere i besiddelse af en meget lang erfaring med elevarbejder og kan se tendenser inden for opgaveløsning, som vi ønsker at imødegå – om ikke andet for at undgå fornemmelsen af, at kunstnerisk udvikling kan sættes på ret faste formler og med helt forudsigelige resultater. Vi ser resultaterne og synes at de tit bliver temmelig ens. Det er meget sjældent at møde melodisk fantasi parret med harmonisk nytænkning og overraskende rytmik. Men er det i virkeligheden det, vi håber på i vores stille sind? Hvis det er tilfældet – i en eller anden grad – har vi et problem, hvis vi ikke er ærlige over for det. Vores tilgang til arbejdet som vejledere i kunstnerisk udviklingsarbejde må ikke være styret af vores egne idealbilleder, men derimod meget gerne af et stærkt personligt engagement i den kreative proces. Vi vil væk fra opgaveløsning, som blot har til formål at tilfredsstille en tendens i tiden, en særlig stilart, en lærers præferencer osv. Vi ønsker studerende som får opøvet evnen til at søge nye veje, som vil forandring og udvikling, som kan give deres kunstneriske udtryk en bestemt retning og farve. Det må vi stå ved og være åbne med.

Et vigtigt begreb i denne sammenhæng og i benspændsprojektet i særdeleshed er grænseoverskridning. Hvis du skal ud af din *comfort zone* er der nogle grænser og barrierer, du må overskride. For os som vejledere kan vi igen henholde os til vores erfaring og vores mange år med udviklingsarbejde når det drejer sig om at vurdere, om noget er grænseoverskridende. De studerende overskrider måske grænser, som vi slet ikke har opdaget. Og i arbejdet hen mod et kunstnerisk udtryk oplever mange også, at rigtig meget af deres personlighed sættes i spil og udstilles for et hold af medstuderende. Vi oplever stadig flere sårbare og skrøbelige personer, som ikke kan presses særligt meget før vi som vejledere pludselig står med en hel anden problemstilling: hvordan kan jeg hjælpe vedkommende med en række personlige problemer af mere psykologisk karakter? Og er jeg overhovedet rustet til det? Vi kommer tit tæt på hinanden, og når vi kommer ud i grænselandet er det ikke altid helt risikofrit. Her skal vi som vejledere være helt sikre på, at vi kan overskue situationen. For nogle elever er det at gå til ekstreme yderligheder eller personlige blottelser det samme som et ægte, ærligt kunstnerisk udtryk. For andre er det et stort skridt blot at arbejde med en anden og hurtigere pulsfornemmelse. Vi oplever at vores smag og begreber ofte kan være væsensforskellige fra vores studerendes. Og vi har diskuteret, hvad vi kan gøre for at stimulere det miljø, hvor man trygt kan kaste sig ud i at bryde sine grænser og samtidig være sikker på at der er en vejleder, der er parat til at gribe dig igen.

Benspændsprojektet har i sin natur potentialet til at få folk til at åbne sig. Også af og til for meget. Men atter andre gange oplever vi, at benspændene springes over og 'glemmes' fordi de bliver for besværlige – ikke nødvendigvis fordi man finder dem for grænseoverskridende. Det fælles benspænd om et ærligt statement, som bruges på RMC, volder rigtig mange problemer. Hvad er ærligt i en kunstnerisk sammenhæng? Ærlighed kan være en helt fundamental byggesten i vores forhold til andre mennesker, men kan det uden videre overføres til det kunstneriske udtryk? Eller er

illusionen om ærlighed den professionelle kunstners kendetegn, at man netop kan formidle en holdning så overbevisende at vi tror på den? Er det det, der er kunsten? Kan man være ærlig uden at komme ind på dybt personlige spørgsmål? Kan man være ærlig om at man er uærlig?

På samme måde kan f.eks. et benspænd om at der skal spilles i et hurtigt, letflydende og uanstrengt tempo udgøre et uoverstigeligt problem, hvis man aldrig bruger tempo-parameteret i sin komposition og altid tager udgangspunkt i et halvdøvent mediumtempo. Eller ikke bruger skiftende taktarter, metrisk modulation el. lign. At bede en studerende om ikke bruge droner eller ostinater kan også skabe så meget panik, at der næsten ikke er noget tilbage i musikken.

Men tilbage til den lærerstyrede kreativitet: kan man presse den studerende derud, hvor inspirationen bare kommer af sig selv ved at fratage dem de redskaber, de bruger næsten hver eneste gang? På en måde tror vi jo på det – og når det lykkes, bestyrkes vi i troen. Men er det det, det drejer sig om?

Lærerautoritet

Når vi arbejder med projekter som benspændsprojektet, hvor vi som undervisere fra start af lægger op til at vi går til angreb på rutiner og kedelige automathandlinger i det skabende arbejde, bliver vi nødt til at have overblik og dermed sikkerhed med i baglommen. Vi oplever det ikke kun i denne sammenhæng, for generelt bliver vejlederen i kunstnerisk udviklingsarbejde nødt til at kunne balancere mellem professionel rutine og risikovillighed. Vi kan mærke at det er altafgørende at skabe tillid til at vi kan og vil det her. Vi skaber i dette projekt situationer, hvor vi som lærere også skal præstere noget (en evaluering, en grafik) på stedet, uden forberedelse, uden fortrydelsesret. Vi skal have en mening om noget vi ikke er forberedte på, og har vi ikke det, eller kan vi ikke det, kan vores usikkerhed slå over i at vi vælger den sikre, rutineprægede og dermed ofte perspektivløse løsning. Den dræbende rutine kan også opstå hvis man gentager det samme forløb for mange gange, og man forventer den samme reaktion fra vidt forskellige elevgrupper. Det kræver f.eks. en vis autoritet at uddele benspænd, og sikre at man både signalerer starten på et kreativt forløb og at dogmerne skal følges.

Evaluering og fremlæggelse:

Fælles for vores fremlæggelsesformer er, at vi tager det færdige resultat alvorligt. Det præsenteres uden omsvøb, uden indledende undskyldninger og forklaringer, uden introduktion. RMC-modellen er så, at vejlederen beskriver musikken ved at tegne den som en handling i tid, og først herefter får den studerende selv ordet og fortæller om benspændene og om de overvejelser og til- og fravalg, der har været undervejs. Som vi har været inde på før tager denne evalueringsform værket for pålydende og lader en samlet vurdering være en sum af det umiddelbare indtryk, den udøendes oplysninger og gruppens kommentarer. Akademimodellen er mere fokuseret på gruppens kommentarer og tager ofte farve af, at gruppen har en masse fælles referencer til tidligere fælles arbejde. På Akademiet oplevede vi et større fokus på, om benspændene og referencen til filmen rent faktisk blev overholdt. På RMC var der måske en større tendens til at fokusere på de forskellige statements.

Endelig skulle de studerende på RMC skrive en kort rapport om forløbet efter fremlæggelsen. I disse rapporter kom der ofte kritik af benspændene [for hårde eller for lette] og eget engagement i projektet, fordi det for nogle opleves som unødvendig og formålsløs sandkasseleg. Heldigvis er hovedparten dog tilfredse med at prøve noget helt nyt, men det er tit i evalueringsfasen at vi møder

kritik af projektforløb, som ikke lige falder i hak med den personlige udvikling, den enkelte studerende er inde i.

Typiske spørgsmål til den, der fremlægger, er: hvad synes du lykkedes? Hvordan vil du beskrive musikken? Hvordan arbejdede du med benspændet? Hvad kom frem? Hvad hørte vi? Hvad ønskede du at vi hørte/sad tilbage med?

Afsluttende evaluering

Kan man styre og fremprovokere kreativitet? Ja, det kan man til en vis grad, hvis de rette forudsætninger er til stede. I benspændsprojektet har vi stor glæde af det visuelle oplæg, hvor vi på en måde først gennemgår et tænkt forløb som optakt til det hele – uden at det dog på nogen måde minder om det, de studerende selv skal igennem. Det visuelle kan noget andet end et mundtligt oplæg kan, nemlig skabe billeder og forestillinger hos den enkelte, og dermed allerede på det trin rykke ved begreberne og åbne op for nytænkning. Hvis vi som vejledere kan formidle (og være klar til at acceptere) at vi ønsker noget, som ikke er som det plejer, så kan vi også med filmens hjælp, få sat nogle fornuftige rammer op. Von Trier siger f.eks. 'Du vil lave det for godt. Lav nu noget lort' eller 'Der er ikke gået skår af dig. Den største gave er, når du laver noget lort.' 'Kontrol er uinteressant'. 'Jeg forsøger at narre verden og mig selv – for at holde mig selv ud'. Det rammer ret præcist ned i både hvad vi går efter i den kunstneriske proces, og sætter ild til en lang række forestillinger om, hvad vi egentlig arbejder hen imod som kunstnere. Som vi har været inde på er der tale om en balancegang, der er ikke noget rigtigt og forkert, hverken for lærer eller elev. Men vi kan forholde os til oplevelsen, til hvad der rent faktisk skete, til virkemidlerne, til viljen og intensionen.

Afslutningsvis: hvad kan et projekt mellem 2 uddannelsesinstitutioner på henholdsvis akademi- og konservatorieniveau? Kan vi lære noget af hinanden? Er vi for forskellige eller er problemerne universelle? Der er ret store forskelle mellem skolerne på det strukturelle plan og på de studerendes niveau. I forhold til benspændsprojektet er ingen af disse forhold dog særlig væsentlige. Vi har faktisk i løbet af de 2 projekter lært af hinanden, hvilket har givet sig udtryk i, at de 2 forløb gradvist smittede af på hinanden og vi brugte løs af vores fælles erfaringer. Vi har ikke tilstræbt det, men vi har lagt os tæt op ad hinanden og udnyttet vores fælles erfaringer.

Vi har selvfølgelig også observeret hinandens undervisningsformer, vores måde at arbejde med det samme stof på, vores måde at håndtere en gruppe på osv. Og vi har lagt mærke til hvordan de studerende taler indbyrdes og hvilket sprog de bruger, når de skal forholde sig til musik. Her er der en tydelig forskel på de 2 grupper, men denne forskel bunder mest i gruppernes forskellige grader af fortrolighed: på RMC var de i nye grupper, på 7-8, på Akademiet var de i en større gruppe på 14-15. Vi har oplevet at for lidt fortrolighed i en gruppe gør den fælles evaluering i gruppen svær, til tider tung – modsat den udbredte fortrolighed, som ofte kammede over i klicheer og meget lidt kritik af hinanden. Der er måske en større tendens til at de studerende på RMC oftere kaster sig ud på dybt vand, men det kan også blot skyldes at de har lidt flere redskaber og generelt måske er lidt ældre. Akademi eleverne havde måske en tendens til at kommentere mere på produktion end indhold og meget tit referere et produkt til musik, som alle kender og lytter til. Det er også fremgået af rapporter og afrundingsdebatter blandt de studerende at benspændsprojektet når det er bedst vitterlig har fået nogle mennesker ud af busken og opdaget nye muligheder, at benspændene kan flytte fokus væk fra ens dårlige vaner. Disse erfaringer er høstet på begge institutioner, så ja, vi kan sagtens lære

af hinanden, arbejde sammen på tværs og i fællesskab udvikle koncepter for et af de mest spændende og udfordrende undervisningsområder: udøvende, skabende og kreativ kunstnerisk virksomhed.

Peter Danstrup og Albert Raft Rasmussen, maj 2014

Bilag

Eksempler på Benspænd

RMC

Kun percussive effekter ved hjælp af egen krop: klap, klask og hvad deraf følger.

Det rytmiske grundlag skal udfordres, ingen fjerdedelspuls.

Alle instrumenter skal være akustiske og optaget live, ingen plugins, MIDI el. lign.,

Det harmoniske grundlag må højst bestå af 2-klange.

Alle vokaltracks skal være optaget *on location*: under dynen, på badeværelset, i bussen, i gangtunnelen.

Der skal indgå reallyd, som mindst 2 steder tager over og dominerer musikken.

Der skal være mindst 3 markante skift mellem lys og mørke i musikken, for hvert skift skal grundpuls sættes op

Der skal være en tekst, som står tydeligt frem i sammenhængen, med et personligt statement, ærligt og inden for den ramme, vi enes om.

Akademiet

Simpelt arrangement, kort gentagende tekst

Gå med de første ideer

Grim, upoleret vokal

INGEN rumklang

Syng kraftigt – afsøg ambitus, melodien skal have meget bevægelse

Akkompagnement: ingen akkorder på 1-slaget

Harmonik – ud med 3-klange – gerne 2-klange skabt af forskellige instrumenter

Ingen MIDI

Eksempler på produktioner (Link, komponist, titel, benspænd)

Links til Dropbox

<https://www.dropbox.com/sh/3pp0n630gl7ogn4/AAA5tOyywsEswKz3QZsfv2l8a>

Lui Severin: ‘Jeg er den fødte leder ‘

Der skal indgå reallyd, som mindst 2 steder tager over og dominerer musikken.

Der skal være en passage hvor der spilles både kontra- og elbas, uakkompagneret.

Ingen faste mønstre, som lægger en bund i musikken

Harmoniinstrumenter må aldrig spille lige på 1, men altid flyde rundt om taktstregene.

Trommer: ingen maskiner og undgå så vidt muligt at spille på regulære trommer. Brug i stedet din krop (eller andre elementer som f.eks. kød, hud, vand) perkussivt.

Der skal være en tekst, som står tydeligt frem i sammenhængen, med et personligt statement, ærligt og inden for den ramme, vi enes om.

Maria Thimm: 'Jeg vil det simple'

Skal der være harmoniinstrumenter med må disse aldrig spille lige på 1, men altid flyde rundt om taktstregene.

Der skal være et eller flere ukontrollerede elementer i musikken, udvalgt og indsat uden hensyntagen til sammenhængen.

Skal der synges, skal bas og vokal ligge sammen i oktaver.

Teksten er på dansk.

Der skal være en tekst, som står tydeligt frem i sammenhængen, med et personligt statement, ærligt og inden for den ramme, vi enes om.

Eksempler på grafisk evaluering

Links til Dropbox